

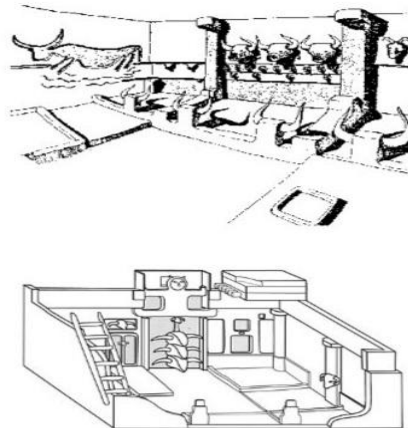
ANNA ΤΣΟΥΛΟΥΦΗ ΛΑΓΙΟΥ για το εργαστήριο *Ο χώρος ως νομαδικό σπίτι, φωλιά , ως καταφύγιο για θηλυκότητες*

Σύντομη περιγραφή της παρουσίασης:

Στο πλαίσιο των ερωτημάτων που τίθενται από το εργαστήριο εξερεύνησης *Ο χώρος ως νομαδικό σπίτι, φωλιά , ως καταφύγιο για θηλυκότητες*, τι σημαίνει ένα σπίτι φροντίδας, οικειότητας, θεραπείας, πως το φανταζόμαστε, πως θα μπορούσε να είναι αυτό το σπίτι, οι σχέσεις σε αυτό, τα υλικά, που να βρίσκεται και πως θα χρηματοδοτείται, ο φαντασιακός συνειρμός με ταξιδεύει στην πρώτη ίσως «πόλη» που χτίστηκε ποτέ στον κόσμο κατά τους αρχαιολόγους στο νεολιθικό οικισμό **Τσαταλχογιούκ** (*Catalhöyük*).

Το Τσαταλχογιούκ αποτελούνταν εξ ολοκλήρου από οικιακά κτήρια, χωρίς εμφανή δημόσια κτήρια, ενωμένα μεταξύ τους, χωρίς ενδιάμεσα δρομάκια και χωρίς πόρτες (έμπαιναν από ανοίγματα στην οροφή). Η κοινωνία που το είχε φτιάξει εικάζεται ότι ήταν μητρογραμμική, ισότητας, θεακεντρική, χωρίς (τους σύγχρονους) έμφυλους διαχωρισμούς και αριθμούσε γύρω στα 5.000 άτομα!

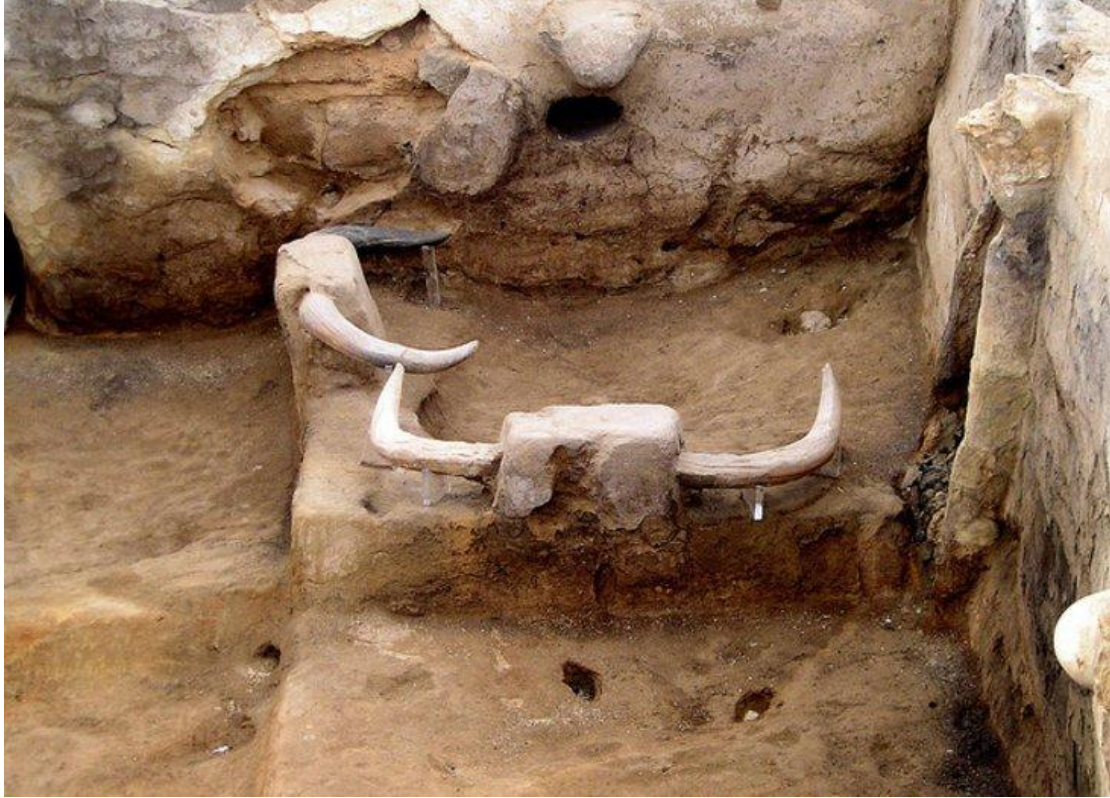
This is an artist's impression of Çatalhöyük. Image credit: Dan Lewandowski.

Το σπίτι λοιπόν που φαντάζομαι να είναι μια οικεία φωλιά ίσως μοιάζει με ένα κουτί, συνδεδεμένο και με άλλα, όπως ήταν μάλλον αυτά τα σπίτια, αλλά σε αντίθεση με τις οικείες του **Τσαταλχογιούκ**, θα ήθελα να έχει μεγάλα παράθυρα, με θέα, φτιαγμένο πάνω σε μικρό ύψωμα κοντά σε πηγή νερού, κάπως μακριά από τον δικό μας πολιτισμό. Φτιαγμένο από ξύλο, πέτρα, άμμο και πηλό, καθώς και ύφασμα με εσωτερική ρέουσα πηγή και φυτά καθαρισμού μπαμπού. Το φαντασιώνομαι να έχει χώρο εργαστηριακό, παρασκευής φαγητού και αντικειμένων. Η συντήρησή του ίσως θα ήταν άμεσα συνυφασμένη με ένα φυσικό κήπο και ίσως κάποια μικρά οικόσιτα πλάσματα. Θα ήθελα να έχει και κάποια σύγχρονα τεχνολογικά επιτεύγματα. Ίσως, μια φωλιά που μας θυμίζει τις σύγχρονες αρχιτεκτονικές Βερολινέζικες συγκατοικήσεις (WohnGemeinschaft). Περαιτέρω, στην παρουσίαση. Ευχαριστώ!

Εικόνες από αναπαραστάσεις του νεολιθικό οικισμό **Τσαταλχογιούκ** (*Catalhöyük*).
(που στα Τουρκικά σημαίνει κουταλοπίρουνο)

Εικόνες από ένα δικό μου μοντέλο από πηλό για το εσωτερικό ενός δωματίου

(2002)

Η κατάληψη Rote Flora στο Αμβούργο

Οδός Λίμπινγκ 34, Βερολίνο

Η κατάληψη που φιλοξενούσε γυναίκες και διεμφυλικά άτομα για 20 χρόνια. Οι καταληψίες πλήρωναν ενοίκιο και η γερμανική αστυνομία είχε ετοιμαστεί ακόμη και για οδομαχίες για την εκκένωσή της...

Το γωνιακό κτήριο αποτελούσε την “αναρχική κουίρ φεμινιστική κατάληψη”. Μέχρι το πρωί της 9ης Οκτωβρίου 2020, όταν αστυνομικές δυνάμεις προχώρησαν στην εκκένωση του κτηρίου...

Διαβάστε όλο το άρθρο: <http://www.mixanitouxronou.gr/i-limpingk-34-i-katalipsi-poy-filoxenoyse-gynaikes-kai-diemfylika-atoma-gia-20-chronia/>

Μοντέλο από πηλό σε μέγεθος χούφτας τελετουργικού χώρου παρασκευής ψωμιού από τον νεολιθικό οικισμό Δημινιού Θεσσαλίας

Μετά το εργαστήριο

Στο εργαστήριο αυτό, για την φωλιά των θηλυκοτήτων, κάναμε ένα ΜΟΙΡΑΣΜΑ. Αυτό το μοίρασμα ήταν μοίρασμα ιδεών, συναισθημάτων, σκέψεων, αλλά, κυρίως, τεχνικών διαχείρισης των συλλογικών τραυμάτων της γυναικείας κατάστασης στην σύγχρονη εποχή σε μια δυτικότερη δημοκρατική και καθωσπρέπει, αλλά παρ' όλ' αυτά βαλκανική, μεσογειακής κουλτούρας, πατριαρχική, πατρογραμμική και πατροπαράδοτη κοινωνία.

Η σύνθεση ήταν πολυποίκιλη με διάφορες διακυμάνσεις συναισθημάτων και διαθέσεων. Από την πολύ βαριά στην παρουσίαση της γυναικοκτονίας της Ελίνας Θεοδώρου, της Κύπης Χρυσού και της Μαρίας Θεοδώρου, έως την σχετικά πιο ανάλαφρη παρουσίαση της καλλιτεχνικής δουλειάς των Γρηγορία Βρυτιά και Sarah Ettinger, ή αυτήν της Γκέλυς Γκριντάκη για την Λεονόρα Κάρινγκτον, μέχρι και το παιχνίδι στον χώρο της Άννας Τζάκου, ως και την παρουσίαση των δύο βιβλίων *-για τις μητρογραμμικές κοινωνίες της παλιάς παλαιολιθικής και νεολιθικής Ευρώπης της ύστερης εποχής του χαλκού, των παλαιολιθικών οικισμών Τσατάλχογιούκ Η Επιστροφή της Μεγάλης Θεάς της αρχαιολόγου Μαρίγια Γκιμπούτας, και Η Πατριαρχία της Άντζελα Σαϊνι-* καθώς και των σύγχρονων καταλήψεων στέγης και κοινωνικών κέντρων στο Βερολίνο (Λίμπινγκ στράσε 34), στο Αμβούργο (Ρότε Φλόρα) και στην Αθήνα με τρανό παράδειγμα την Βίλα Αμαλίας, από εμένα.

Όσον αφορά την δική μου παρουσίαση (και σκέψη, συλλογισμό), για την φωλιά των (ευάλωτων) θηλυκοτήτων, το κύριο ζήτημα που θίγω μέσα από αυτήν και συνδυάζεται σε αυτά τα παραδείγματα των οικισμών και των κατειλημμένων πολύ-κατοικιών, είναι η ιερή *συλλογική ζωή* γύρω από μια μικρότερη ή πολύ μεγαλύτερη «αυλή» –αλλιώς θα το λέγαμε και *δημόσιο χώρο-* αυτόνομων κοινωνιών (Πόβερτι Πόιντ στον Μισισσιπή της 2^{ης} χιλιετίας π.Χ.) που φέρουν πολιτισμικά στοιχεία συγκατοίκησης και έμφυλης ρευστότητας. Εκεί συμβαίνει πάντα κάτι ιερό για όλα τα άτομα που βιώνουν αυτήν την συλλογική ζωή, που συνδέεται με την ζωτικότητα, τη ζωή, την διατήρησή της και την παραγωγή αναζωογονητικών σωματοποιημένων συν-αισθημάτων. Για αυτόν τον λόγο και μνημονεύω τις (από τα ευρήματα) ισόνομες, μάλλον μητρογραμμικές κοινωνίες,

όπου ο διαχωρισμός των φύλων δεν έπαιζε ρόλο στην εξουσία ή και στην κυριαρχία. Κοινωνίες κουλτούρας, ανάτασης του πνεύματος (τότε λατρευόταν το πνεύμα της φύσης, η Μεγάλη Θεά της ζωής της αναπαραγωγής, του θανάτου και της αναγέννησης) και όχι του πολέμου.

ΑΛΤ, Αθήνα, Δεκέμβρης 2026